

nikakor ni dobro in prej ali slej bode iz tega nevarnosti, ki jih bode groza za vse prebivalce.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Otizo.

(Spisal F. R.)

(Dalje.)

Potem nam je gospod povedal, da je deželjska gosposka sesedlo tekočino, katero so Otiznjani imenovali kri, kemično preiskala ter ravno pred dvema dnevoma razglasila, da je ta stvar le naravska prikazen.

H kratu pa je v dvorani vse potihnilo; kajti izza dolge mize vstal je en gospod ter napil po nemški v zelo raztegnjenem govoru gospodu godovnjaku. Izbornemu govoru so sledili gromoviti „eljen“-klici. Tudi ta gospod, ki je sedel pri naši mizi, šel je godovnjaka pozdravljat. Ko pa se je zopet vrnil, nam je pošepnil: „Prejšnji govornik je tukajnji šolski ravnatelj; on je tudi Štajarec.“

„Kolikor ravno iz prejšnjega prizora sklepati morem,“ rečem na to jaz, „mora ta gospod ravnatelj za vaše mesto posebne zasluge imeti, ker mu gospoda, kakor smo poprej videli, prednost daje; mogoče je pa tudi, dovolite mi, gospod, to vprašanje, da madjarski narod svoje učitelje v obče spodobno spoštuje in njih zaslugam primerno čisti?“

„Da, gospod, takó je tudi,“ reče na to on, „kajti madjarski narod je v tem oziru na najvišji stopinji; on zna, kakor nobeden drug narod, ceniti zasluge svojih narodnih učiteljev!“

Kakó pa je pri nas na Slovenskem v tem oziru? Na to vprašanje nečem odgovoriti, vendar smem reči, da še nisem slišal, da bi se kedaj bil kateri Slovenec o svojem narodnem učiteljstvu takó izrazil, kakor se je izrazil ta Madjar o svojem učiteljstvu.

Škoda, da se nismo mogli z istim tujcem o šolstvu in učiteljstvu dalje pogovarjati. Izza dolge mize vstal je namreč oni govornik ter nas, ne da bi se nam poprej predstavil bil, glasno vprašal: „Od kod ste vi, moji ljubi Štajerci?“ Umeje se samo ob sebi, da smo mu h kratu enoglasno imenovali našo domačijo. Na to je z radostnim srcem pristopil k naši mizi ter se nam s solznimi očmi tako-le predstavil: „Jaz sem Ivan Murkovič, rojen Štajarec — Malonedelčan, sedaj tukajnji šolski ravnatelj, edini Slovenec v tem mestu. Pozdravljam vas, kakor pozdravlja slovenski dijak svoje roditelje, ko ga obiščejo v dalnjem tujem mestu. Blagovolite se potruditi v moje stanovanje. Darujte mi vsaj eno urico, da se z vami radujem!“ Potem, ko smo se mi njemu predstavili, šli smo z njim.

Prišedši v šolski hram, ogledali smo si najpoprej šolske sobe in druge šolske prostore. potem pa smo šli v ravnateljevo stanovanje. V prvi sobi pozdravili ste nas ravnateljevi hčerki, Micika in Julika, ter nas peljali v drugo sobo, kjer je bila miza h kratu bogato pokrita. Po gospej soprogi smo se zastonj ozirali, kajti g. Murkovič je vdovec.

Ko nam je nit pogovora o navadnih rečeh pošla, nazdravil sem jaz gospodu Murkoviču. V teku zdravice miloval sem majko Slovenijo, da jo je ostavil jeden tako zmožnih slovenskih učiteljev, kateri bi lahko za blagor njenih sinov in hčera mnogo, mnogo koristnega storil.

Te besede so gospoda Murkoviča nekoliko užalile. Rekel je, ko se je za zdravico zahvaljeval, med drugim, da nikar ne smemo misliti, da bi se on bil, če tudi je Slovensko ostavil, majki Sloveniji izneveril. Služboval je baje najprej na Prekmurskem, potem na Slovenskem v sv. Križu pri Ljutomeru in v Trbovljah, pa je v teku svojega službovanja uvidel, da je bolje, če se človek ravna po prislovcu: „Kjer boljše, tem dalje!“

Pri teh besedah nisem se mogel vzdržati, da mu ne bi ugovoril ter ga vprašal, kakó-li mu je mogoče vzbujati in gojiti v srcih izročene mu mladeži ljubezen — materinščine, katere sam ne čuti, kar nam avstrijsko-ogerskim učiteljem, vsem brez izjeme, postava velevala.

(Konec prih.)

Smešnica 24. Učitelj se poda za malo časa iz šole in Markec Dolgin, znan porednež, se vsede k malú na stol g. učitelja. V tem pa se vrne g. učitelj že v šolo ter še dobi učenca na svojem stolu. „Kaj?“ okrega ga za to, „kaj ti pride na misel? Učitelj bi-li rad bil na mesto mene? Neumen si dovolje za to!“

Razne stvari.

(Pastirski list.) Te dni se razpošlje pastirski list mil. knezoškofa. V njem govoré vsi avstrijski škofje do svojih vernikov o potrebi verske šole.

(Zahvala.) Visokorodni g. baron Güdel-Lannoy ne vzprejme več poslanstva v dež. zbor štajarski in zato je „Slov. društvo“ v Mariboru poslalo posebno deputacijo treh svojih udov do njega, da se mu zahvali v imenu njegovih volilcev za njegovo delovanje v dež. zboru za korist slo. ljudstva. Gospod baron je zastopal skozi 12 let Mariborski okraj v dež. zboru v Gradci.

(Praznovanje.) Nemški turnarji so iz Celja vzleteli na telovo v Konjice ter so imeli ob Zajskega samostana podrtinah — „preobilen zajutrek“. Tako pripoveduje o njih „D. W.“ Ali ji bodo hvaležni za to!